

Geachte commissieleden, beste toehoorders thuis,

Deze vijf minuten wil ik een pleidooi houden voor het hijsen van de regenboogvlag op 9 oktober aanstaande.

De regenboogvlag staat symbool voor de hele LHBT gemeenschap. Er zijn inmiddels bij deze vier letters meer letters bijgekomen. Ik houd het voor nu even op de letters LHBT. En voor wie het niet weet, de letters LHBT staan voor Lesbiënnes, Homoseksuelen, Biseksuelen en Transgenders. De eerste drie gaan over iemands seksuele voorkeur en bij transgenders -liever zeg ik transpersonen- gaat het over hun genderidentiteit en niet over seksuele voorkeur.

Zelf ben ik moeder van een transgender zoon. Hij is geboren met het lichaam van een meisje, maar zijn genderidentiteit - hoe hij zich voelt- is mannelijk. Over 2 maanden is zijn 19e verjaardag en is het 10 jaar geleden dat ik kennis maakte met -zoals ik het noem- de wereld van de genderdysforie. In deze 10 jaar heb ik verschrikkelijk veel gezien, beleefd, gedaan en geleerd. Intense jaren die ik nooit had willen missen.

Een van de dingen die ik heb geleerd, gezien **en** ervaren is dat acceptatie van mensen uit de LHBT gemeenschap in Nederland nog ver te zoeken is. Niet alleen in de Bible Belt, maar in echt heel Nederland.

Maar waarom is die acceptatie nou zo belangrijk? Omdat het gaat om mensen, medemensen. Die net als u en ik een fijn leven willen hebben en dat net als iedereen verdienen.

Maar ook omdat niet geaccepteerd worden betekent dat je niet mag zijn wie je bent. Dan wordt je afgekeurd als mens en verlies je verbinding. Nou zal iedereen wel eens door iemand afgekeurd worden en dat kan. Is ook helemaal niet schadelijk. Het probleem zit erin dat wanneer iemand stelselmatig wordt afgekeurd en buitengesloten het die persoon beschadigt. Je kunt niet zonder schade blijven incasseren dat je "vies" bent. Of een kuthomo. Of een pot. Of manwif. Dat je niet over straat kunt zonder bang te zijn te worden uitgescholden. Of in elkaar geslagen. Dat je niet naar school kunt gaan zonder bang te zijn dat je gepest gaat worden. Of naar je werk gaan en niet durven te vertellen dat je samenwoont met een vrouw. En dit zijn stuk voor stuk voorbeelden van mensen uit de LHBT gemeenschap in Purmerend en Beemster die ik persoonlijk ken.

Het maakt mensen kapot en dat blijkt uit vele cijfers. Er is geen rangorde in hoe erg het allemaal is, maar ik wil er toch 1 noemen. Juist omdat die mij persoonlijk raakt. Zo doen transpersonen 5 tot 10 keer vaker een poging tot zelfdoding in vergelijking tot niet-transpersonen. Voornaamste reden is niet geaccepteerd worden voor wie je bent als mens.

In de afgelopen 10 jaar heb ik heel veel geleerd over wat mensen uit de LHBT gemeenschap meemaken en wat het met ze doet, maar toch gingen mijn ogen pas echt open toen ik het boek Confettiregen van Splinter Chabot las. Hij beschrijft op zeer indringende wijze hoe hij zich als kind en tiener minder mens voelde door zijn homoseksuele gevoelens. Ondanks het warme en ruimdenkende gezin waarin hij opgroeide, kwamen de boodschappen die hij van de buitenwereld oppikte toch hard bij hem binnen. Gescheld met het woord homo en berichten in de media over verbaal en fysiek geweld jegens homoseksuelen. Ik ben mij daar als geboren vrouw met een vrouwelijke genderidentiteit nooit bewust van geweest hoeveel signalen er zijn en hoe die opgepikt worden. Het is net zoals wanneer je een auto koopt. Pas dan zie je overal datzelfde model auto rijden.

Purmerend is sinds 2012 een Regenbooggemeente en zet zich daarmee actief in voor de veiligheid, weerbaarheid en sociale acceptatie van mensen uit de LHBT gemeenschap. In de praktijk resulteert dit in de Regenboogmaand. Altijd in oktober, omdat op 11 oktober Internationale Coming Out Dag is. Met de fusie per 1 januari 2022 is de Beemster ook Regenbooggemeente. Op deze datum vooruit lopend wil ik u verzoeken vanaf dit jaar ook jaarlijks de regenboogvlag te hijsen. Dit jaar op 9 oktober, omdat 11 oktober op een zondag valt. Ook wil ik u vragen deze vlag in ieder geval tot en met 12 oktober te laten wapperen.

Het waarom kan ik het best illustreren aan de hand van een briefje dat ik kort geleden op facebook las. Een moeder van een transkind, had op een dag een briefje in de bus gekregen van een jongen. Hij beschreef hoe hij als jong en onzeker homoseksueel jochie iedere dag door haar straat fietste naar school. Zo passeerde hij iedere dag de regenboogvlag die bij haar altijd uithangt. Door die vlag wist hij iedere ochtend en iedere middag dat hij er langs fietste dat er in ieder geval iemand was waar hij veilig zichzelf kon zijn. Mocht zijn. Dat heeft hem de kracht gegeven die hij af en toe zo verschrikkelijk nodig had.

Kortom, we weten nooit wat er in iemands leven speelt. Wel weten we dat een klein gebaar een wereld van verschil kan maken. Laten we samen dat verschil maken. Ik hijs op 9 oktober de regenboogvlag en laat deze de hele maand hangen. Hopelijk doet u met mij mee. Al is het maar voor een paar dagen.

Hartelijk dank voor uw aandacht.